

Száműzött álmok

Pázmándy László:

Száműzött álmok

– Versek –

☒ Nem kétséges, a gondolati líra érzelmeket kavar, kérdéseket ébreszt az olvasóban, és szinte arra kényszerít, hogy mi is soroljuk be magunkat a ma emberének valamelyik csoportjába: hűtlen barátok, önző anyagiasság, szószegés, cserbenhagyás, önkorlátozás hiánya a könyöklők sokaságában, félelem a mindennapi gondoktól. Mind-mind feltűnő jelenségei korunknak, a mi életünknek is.

A versek olvasásakor arra döbbenünk rá, hogy elfeledtük: emberi, erkölcsi érték és őszinte kitárulkozás, örömünk, bánatunk felfedése az eltitkolás helyett, gyarlóságaink megvallása, és hogy vívódásainkat nem kell szégyellenünk. Ezért szeretjük meg a költőt. Szinte rákényszeríti az olvasót az együttérzésre, mert olyan költői eszközöket használ, melyek mentesek minden öncélúságtól, hiú magamutogatástól, divatos modernkedéstől.

A kötet versei jól elkülöníthetően sorolhatók két ciklusba. A Hómezőre veszíteni jöttél c. verscsoportban azt az embertípust fedezhetjük fel, amelyik sok-sok küzdelmes év után ébred rá, hogy valami igen fontos felkészítés, felkészülés hiányzik életéből, és ez szinte már pótolhatatlan.

A másik versciklusban, Miért vittük a keresztet?-ben, egy késői szerelem rátörésének szinte az extázisig fokozódó testi-lelki vívódása hagy bennünk is mély nyomokat. A szerelem, az csoda, amely képes mindennapjaink szürkéségébe egy másik, álomszerűen boldog-lebegő világot teremteni.

De békétlen a világ, az ember sorsa is békétlen. Izzó ellentmondást tükröz, szinte minden vers, ugyanis belesodródás ebbe az élethelyzetbe súlyos következményekkel is jár. A lelkiismeret azért érzékenyen előrejelzi: minden tettünkért felelnünk kell, elsősorban önmagunk előtt, ami a legfájdalmasabb. Ilyenkor találkozunk a versekben gyakran a sikoly, a végzet, az irgalom, a pokol, a tékozlás kifejezésekkel.

Talán üzenet is az olvasónak a költő felismerése, hogy együtt halunk meg életünk jobbik és rosszabbik felével, mert az embernek vállalnia kell önmagát.